

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 619/2020

06.03.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Јелене Боровац, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник др Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи Савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр. 325/19 од 31.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 06.03.2020 године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр. 325/19 од 31.07.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр. 325/19 од 31.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр. 243/18 од 14.03.2019. године, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезана је тужена да тужиљи исплати на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року износ од 400,00 евра са законском затезном каматом почев од 14.03.2019. године до исплате, у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, у року од 8 дана. Одбијен је тужбени захтев преко досуђених 400,00 евра до тражених 3.000,00 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр. 325/19 од 31.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, а делимично је усвојена жалба тужиље и првостепена пресуда је преиначена тако што је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде трошкова поступка поред износа од 21.000,00 динара исплати још и износ од 6.000,00 динара, а у преосталом је првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде

одредаба парничног поступка, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној ради усаглашавања судске праксе, применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору Ст. 45/2010. Повреда овог права тужиљи је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 ст 633/2018 од 19.03.2018. године. О праву тужиље на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Тужилца у ревизији указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење. Међутим, у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Одлука о висини новчане накнаде због повреде права на суђење у разумном року у одређеном поступку, не чини судску праксу о одређеном правном питању. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја на оцену трајања суђења у разумном року. Имајући изнето у виду, као и да тужилца није ускраћена у праву на новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољеност изјављене ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је недозвољена ревизија изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Тужба у овој ствари је поднета 16.08.2018. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, а поднеском од 21.01.2019.године повећан је захтев тако да гласи на износ од 3.000,00 евра у динарској противвредности.

Чланом 27 Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1) и да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС. Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић